

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 362/2025
20.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Милене Рашић и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Александра Панчевског, поднетом против правноснажних решења Апелационог суда у Новом Саду Кж1 832/23 од 11.12.2024. године и Кж2 2324/24 од 13.01.2025. године, у седници већа одржаној дана 20.03.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Александра Панчевског, поднет против правноснажних решења Апелационог суда у Новом Саду Кж1 832/23 од 11.12.2024. године и Кж2 2324/24 од 13.01.2025. године.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж1 832/23 од 11.12.2024. године одбијен је као неоснован захтев за накнаду трошкова кривичног поступка адвоката Александра Панчевског поднет дана 29.11.2024. године.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж2 2324/24 од 13.01.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљених АА и ББ изјављена против првостепеног решења.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Александар Панчевски због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП у вези члана 261. став 1. и став 2. тачка 7) у вези члана 265. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети

захтев и укине побијана решења и списе предмета врати на поновно одлучивање или да иста преиначи и окривљенима досуди трошкове кривичног поступка.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, је неоснован.

Бранилац окривљених АА и ББ, у захтеву за заштиту законитости, иако не нумерише, као разлог подношења захтева указује на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, наводећи да је против окривљених вођен кривични поступак због по једног кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за која су ослобођени од оптужбе, те да је суд заузео став да у конкретном случају нема услова за исплату трошкова другостепеног кривичног поступка окривљенима, потпуно занемарујући околност да бранилац окривљених није користио правни лек у предметном кривичном поступку, већ је само изјавио одговор на жалбу јавног тужиоца изјављену против првостепене пресуде. Бранилац даље наводи, да у изјављеном одговору на жалбу, о којем другостепени суд не одлучује и не цени његову основаност, није могао поставити захтев за накнаду трошкова поступка на име приступа на јавну седницу пред другостепеним судом и трошкова превоза, с обзиром да му исти у време састава одговора нису били познати, јер се радило о будућој неизвесној околности, па како је суд одбио да исплати трошкове другостепеног поступка, из разлога што захтев за накнаду трошкова није поднет до закључења седнице већа другостепеног суда, то је оваквим поступањем суда и неутврђивањем висине трошкова кривичног поступка за процесне радње браниоца, које су настале пред другостепеним судом и на чију надокнаду бранилац по закону има право, повређен кривични закон у смислу члана 441. став 4. у вези члана 262. став 2. ЗКП.

Према подацима у списима предмета, окривљени АА и ББ су пресудом Основног суда у Шапцу К 459/18 од 07.06.2022. године, ослобођени од оптужбе да су извршили по једно кривично дело тешко дело против здравља људи из члана 259. став 4. у вези члана 251. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда. Након одржане седнице већа Апелациони суд у Новом Саду донео је пресуду Кж1 832/23 од 18.06.2024. године, којом су одбијене као неосноване жалбе јавног тужиоца ОЈТ у Шапцу и браниоца окривљеног ВВ и првостепена пресуда је потврђена.

Из списка предмета се утврђује, да бранилац окривљених АА и ББ, до закључења седнице већа другостепеног суда, дакле до правноснажног окончања предметног кривичног поступка није поднео захтев за накнаду трошкова кривичног поступка, већ је захтев за накнаду трошкова поступка на име приступа браниоца седници већа одржаној

пред Апелационим судом у Новом Саду дана 18.06.2024. године и на име трошкова превоза, доставио суду дана 29.11.2024. године.

Побијаним првостепеним решењем је одбијен захтев браниоца окривљеног, да се окривљенима признају наведени трошкови кривичног поступка. Такав став, одбијајући жалбу браниоца окривљених, заузима и другостепено веће истог суда.

Одредбом члана 262. став 1. ЗКП прописано је да ће се у свакој пресуди или решењу које одговара пресуди одлучити ко ће сносити трошкове поступка и колико они износе.

Дакле, да би суд правног лека одлучио о томе ко сноси трошкове кривичног поступка и колико они износе, мора имати захтев за накнаду трошкова, који мора бити постављен у поднетом правном леку, а најкасније до окончања поступка по правном леку, што би у конкретном случају значило у изјављеном одговору на жалбу јавног тужиоца или усмено саопштен на седници већа односно у форми писменог поднеска, али најкасније до закључења седнице већа другостепеног суда.

Бранилац окривљених није истакао захтев за накнаду трошкова до правноснажног окончања кривичног поступка, односно до закључења седнице већа другостепеног суда, па самим тим, супротно наводима браниоца, у конкретном случају нису испуњени услови одредбе члана 262. став 2. ЗКП, која се односи само на могућност да се одлучи о висини трошкова, уколико је захтев постављен, а који касније може бити опредељен у погледу висине, а не и у погледу одлуке о томе ко ће сносити трошкове.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним решењима није учињена повреда кривичног закона из члана 441. став 4. у вези члана 262. став 2. ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић